

חוק איסור הונאה בכשרות, התשמ"ג-1983

1. הגדרות
בחוק זה - "בית אוכל" - מקום שבו עוסקים במכירה לציבור של מצרכים או בהגשתם, לשם אכילה או שתייה במקום, וכן אטליז, ולעניין בית מלון – החלקים של בית המלון שבהם עוסקים בהכנתם של מצרכים או בהגשתם לשם אכילה או שתייה במקום;
"מצרך" - מאכלים ומשקאות, ולעניין אטליז - בשר ומוצרי בשר;
"ייצור של מצרך" - לרבות אריזתו.
2. מוסמכים לתת תעודת הכשר
(א) אלה רשאים לתת תעודת הכשר לעניין חוק זה:
(1) מועצת הרבנות הראשית לישראל או רב שהיא הסמיכה לכך;
(2) רב מקומי המכהן במקום שבו נמצא בית האוכל, מקום השחיטה או מקום הייצור של מצרך;
(3) לעניין תעודת הכשר בצה"ל - הרב הראשי לצבא-ההגנה לישראל או רב צבאי שהוא הסמיק לעניין חוק זה;
(ב) לעניין סעיף זה -
"רב מקומי" - מי שבידו אישור בכתב מאת מועצת הרבנות הראשית לישראל שהוא רב בישראל, והוא מכהן כרב עיר, רב מועצה אזורית, רב מושב או רב קיבוץ;
"צה"ל" - לרבות כל שלוחות מערכת הביטחון וכן בעל בית אוכל או יצרן העוסק עבור צה"ל או שלוחה של מערכת הביטחון.
3. איסור הונאה בבית אוכל
(א) בעל בית אוכל לא יציג בכתב את בית האוכל ככשר, אלא אם כן ניתנה לו תעודת הכשר.
(ב) בעל בית אוכל שבידו תעודת הכשר ובית האוכל מוצג בכתב ככשר, לא יגיש ולא ימכור בו מצרכים שאינם כשרים לפי דין תורה.
4. איסור הונאה בייצור
(א) יצרן של מצרך לא יציין על מצרך שייצר או על אריזתו כי הוא כשר ולא יציגו ככשר בפרסום או בדרך אחרת, אלא אם כן ניתנה לו תעודת הכשר.
(ב) יצרן של מצרך שניתנה עליו תעודת הכשר, לא ישווק מצרך שאינו כשר לפי דין תורה בציון שהוא כשר.
5. איסור הונאה במכירה
העוסק במכירת מצרכים לציבור לא ימכור ולא יציע למכירה מצרך שאינו כשר לפי דין תורה תוך הצגתו בכתב ככשר.

6. הגנה באישום לפי סעיפים 3, 4 או 5, תהא זו הגנה טובה שהנאשם מכר או הגיש, בתום לב, מצרך שניתנה לגביו תעודת הכשר, או שהשתמש כאמור במרכיב שניתנה לגביו תעודת הכשר.

7. איסור הונאה בשחיטה לא יעסוק אדם בשחיטה תוך הצגת שחיטתו ככשרה, אלא אם כן ניתנה לו תעודת שוחט מאת מועצת הרבנות הראשית לישראל או מאת מי שהיא הסמיכה לכך או מאת רב עיר, לצורך עירו.

8. חובת הראיה הטוען שבידו תעודת הכשר או תעודת שוחט לפי חוק זה - עליו הראיה.

9. תוספת לציון כשר יצרן או יבואן של מצרך הנושא עליו ציון שהוא כשר לא ימכור את המצרך ולא יציעו למכירה אלא אם כן המצרך נושא עליו גם ציון שמו של נותן תעודת ההכשר.

10. חובת הצגה (א) מי שבידו תעודת הכשר, יציג אותה במקום גלוי במקום עיסוקו. (ב) לא יציג אדם תעודת הכשר כאמור בסעיף קטן (א) אלא בתקופה שבה התעודה בתוקף.

11. סייג לשיקולים במתן תעודת הכשר, יתחשב הרב בדיני כשרות בלבד.

12. ערר מי שסרבו לתת לו תעודת הכשר רשאי לערור על כך לפני מועצת הרבנות הראשית לישראל; החלטת המועצה בערר תינתן תוך מאה ימים.

13. רב - עובד הציבור לעניין חוק זה יראו רב המוסמך לתת תעודת הכשר כעובד הציבור, כמשמעותו בחוק העונשין, התשל"ז-1977.

14. עונשין העובר עבירה לפי סעיפים 3 עד 5, 7, 9 או 10, דינו - מאסר שנה.

15. אחריות בחבר-בני-אדם

נעברה עבירה לפי חוק זה בידי חבר-בני-אדם, יאשם בעבירה גם אותו אדם אשר בשעת ביצוע העבירה היה מנהל פעיל, שותף - למעט שותף מוגבל - או עובד מנהלי בכיר באותו תאגיד, האחראים לעניין הנדון, אם לא הוכיח שהעבירה נעברה שלא בידיעתו ושנקט כל האמצעים הסבירים להבטחת שמירתו של חוק זה.

16. אחריותו של מעביד

נעברה עבירה לפי חוק זה בידי עובד במהלך עיסוקו של מעבידו, יאשם בעבירה גם מעבידו, אם הוכח שהעבירה נעברה בידיעתו ושלא נקט כל האמצעים הסבירים להבטחת שמירתו של חוק זה.

17. ביצוע ותקנות (תיקון התשנ"א)

(א) השר לענייני דתות ממונה על ביצוע חוק זה והוא רשאי, בהסכמת שר המשפטים ובאישור ועדת החוקה חוק ומשפט של הכנסת, ולעניין פסקה (3) בסעיף 2(א) - גם בהסכמת שר הביטחון - להתקין תקנות בכל הנוגע לביצועו.

(ב) השר לענייני דתות רשאי, בהסכמת שר האוצר, ובאישור ועדת הכלכלה של הכנסת, לקבוע אגרה עבור בקשה למתן תעודת הכשר לפי סעיף 2(א)(1) למצרף המיובא לשם מכירתו או הצעתו למכירה, בציון שהוא כשר; האגרה תהיה בסכום קצוב, או בסכום שיחושב בדרך שתיקבע; כל אלה - בשים לב לשירות הנדרש לשם מתן תעודת ההכשר.

18. שמירת דינים

חוק זה בא להוסיף על כל דין ולא לגרוע ממנו.

19. תחילה

תחילתו של חוק זה ביום כ"ה בכסלו התשמ"ד (1 בדצמבר 1983).

מנחם בגין	יוסף בורג
ראש הממשלה	שר לענייני דתות

חיים הרצוג
נשיא המדינה